

РЕШЕНИЕ

№ 5572

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20231110149628 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на М. Т. М. срещу „фирма“ ЕООД.

Ищецът твърди, че на 16.02.2023г. сключили с ответника договор за паричен заем № 1239881, по силата на който получил сумата от 4000лв. при ГЛП от 35,00% и ГПР 49,66%. Сумата следвало да бъде върната на 18 месечни вноски. В чл. 5 било предвидено, че кредитът се обезпечава от „Multitude bank“ в полза на дружеството, като бил сключен договор за предоставяне на гаранция, по който ищецът трябвало да заплати такса от 4040лв., дължима на месечни вноски, съвпадащи с вноските по кредита.

Ищецът твърди, че процесният договор за кредит е нищожен на основание чл. 22 ЗПК, тъй като били нарушение чл. 11, ал. 1, т. 9, 10, 20 и ал. 2. ГПР бил посочен само като абстрактна величина, без да се посочат конкретните разходи, включително скритата договорна лихва по договора за гаранция. Счита, че клаузата за възнаградителна лихва е нищожна поради противоречие с добрите нрави и закона, което влече недействителност на целия договор. Евантуално счита, че нищожна е клаузата на чл. 5 от него.

С оглед изложеното моли за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено, че сключеният между страните договор за паричен заем е нищожен, а в условията на евантуалност, че е нищожна клаузата на чл. 5 от него.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва исковете. Признава, че между страните е сключен описания договор за кредит със соченото съдържание, но отрича същият да е недействителен. Счита, че са спазени всички законови изисквания относно

договора и неговото съдържание. Твърди, че кредитополучателят е разполагал с възможността да обезпечи договора по различни начини, като сам е избрал с поръчителство от посоченото дружество. Счита, че възнаграждението по тази сделка не следва да се включва в ГПР. Излага допълнителни съображения за неоснователност на претенциите и моли за тяхното отхвърляне.

Ответникът е предявил и насрещен иск, който е приет за съвместно разглеждане в настоящото производство. Твърди, че по договора за кредит има неплатена главница, прави изявление за обявяването на кредита за предсрочно изискуем.

Съобразно изложеното, моли за осъждане на ищеца да му заплати сумата от 3632,43лв., представляваща незаплатена главница по договора за потребителски кредит № 1239881/16.02.2023г., ведно със законната лихва от подаването на насрещната искова молба до окончателното плащане.

Ответникът по насрещния иск е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва иска и моли за неговото отхвърляне.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 22 ЗПК, евентуален установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 1 и 3 ЗЗД и насрещен осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК.

По делото не е спорно, а и се установява от събраните писмени доказателства, че на 16.02.2023г. между страните е сключен договор за предоставяне на потребителски кредит № 1239881, по силата на който ответникът е кредитодател, а ищецът кредитополучател. Според договора, размерът на кредита, който ответникът се задължава да отпусне на ищеца, възлиза на 4000лв. Предвидено е, че същият следва да бъде плащан на 18 вноски според погасителен план, който е неразделна част от договора, с първа погасителна вноска на 18.03.2023г. В чл. 3 е предвидено, че за целия период на кредита кредитополучателят следва да върне сума в общ размер от 5400лв., представляваща сбор от отпуснатия кредит от 4000лв. и 1400лв. лихва при лихвен процент от 35,00%. В чл. 4 е уговорено, че общият разход по кредита възлиза на 1400лв. и включва дължимата възнаградителна лихва. В изречение второ е посочено, че ГПР е в размер на 49,66, изчислен по реда на чл. 8.4 от ОУ и включва разходите, включени в общия разход по кредита, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В чл. 5 е предвидено, че кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от „Multitude bank“ в полза на дружеството. С одобряването от дружеството на предоставеното в негова полза обезпечение, уговорката свързана с обезпечението не може да се отмени нито от кредитополучателя, нито от лицето, предоставило обезпечението. Предвидено е, че „със сключването на договора кредитополучателят потвърждава, че при кандидатстването за кредит сам и недвусмислено е посочил избрания поръчител и е запознат с

правото си да посочи както физическо лице, така и предложеното юридическо лице за поръчител, който да бъде одобрен от кредитора в процедурата за кандидатстване“.

По делото е представен договор за гаранция (поръчителство), сключен между „Multitude Bank p.l.c“, в качеството на гарант, и М. М., в качеството на клиент, с който гарантът предоставя гаранция на клиента, като се задължава да обезпечи изпълнението на задълженията му, произтичащи от договор за потребителски кредит № 1239881/16.02.2023г., сключен с „фирма“ ЕООД. За поемането на това задължение, клиентът дължи „такса“ в общ размер от 4040лв., дължима на 18 бр. вноски с първо плащане 18.03.2023г. и краен срок за издължаване 09.08.2024г.

От представената разписка за извършено плащане от 16.02.2023г. се установява, че на 16.02.2023г. от страна на „фирма“ ЕООД е преведена в полза на М. М. сумата от 4000лв., с което кредитът е усвоен.

От заключението по допуснатата, изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза се установява, че ищецът е извършил плащания към „фирма“ ЕООД на суми в общ размер от 2708,00лв., с които са осчетоводени като погасени 367,57лв. главница по договора за кредит, 622,16лв. договорна лихва по договора за кредит, 80,00лв. такса за забавено плащане и 1638,27лв. възнаграждение по договора за поръчителство. С оглед на това, вещото лице посочва, че са останали незаплатени по договора за кредит главница от 3632,43лв. и договорна лихва от 777,84лв. Експертът посочва, че ако по договора за кредит като разход се включи само договорната лихва, ГПР възлиза на 48,84%, но ако се добави и възнаграждението за поръчителство, възлиза на 255,87%.

Процесният договор за кредит има характеристиките на договор за потребителски кредит съгласно дадената в чл. 9, ал. 1 от ЗПК легална дефиниция, а кредитополучателят има качеството потребител по смисъла на пар. 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, поради което в отношенията между страните приложение намират императивните норми на ЗПК и ЗЗП.

Според чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Чл. 10, ал. 1 предвижда, че договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Съдът намира, че в случая формата на договора е спазена, като шрифтът е с достатъчна големина и е четим. От двете страни са представени еднообразни екземпляри на същия, което показва, че всяка от тях разполага с такъв. Съдът намира обаче, че в договора липсват задължителни реквизити, което го прави недействителен. Според чл. 11, ал. 1, т. 7-12 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа: т. 7. общия размер на кредита и условията за усвояването му; т. 9. лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен

процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти; т. 10. годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин; т. 11. условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването; т. 12. информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания; погасителният план посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания; планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи; когато лихвеният процент не е фиксиран или когато допълнителните разходи могат да бъдат променени съгласно договора за кредит, в погасителния план се посочва ясно, че информацията, съдържаща се в плана, е валидна само до последваща промяна на лихвения процент или на допълнителните разходи съгласно договора за кредит.

В представения по делото договор за кредит липсва описание на условията за усвояването му. В същия въобще не се съдържа информация по какъв начин ще бъде усвоен от страна на потребителя, което е нарушение на т. 7, пр. 2 от чл. 11, ал. 1 ЗПК. Също така, в процесния договор за потребителски кредит и преддоговорната информация за неговото сключване е посочен процент на ГПР 49,66%, т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК. Този размер не надвишава максималния допустим по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Този размер обаче не отразява реалният такъв, тъй като не включва част от разходите по кредита, а именно – възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, сключен от потребителя, което възнаграждение се включва в общите разходи по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и **всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати**, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в

случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

Възнаграждението в полза на поръчителя несъмнено представлява разход, свързан с договора за потребителски кредит и следва да бъде включен в ГПР по кредита. В случая, в договора за кредит изрично е уговорено, че кредитът ще бъде обезпечен от Мултитуд банк, тоест на кредитора му е изначално известно, че такъв договор ще бъде сключен, а и обезпечаването на кредита е сред условията за отпускането му. В преддоговорната информация /стандартен европейски формуляр/ в част 2, точка 8, наименувана „изисквани обезпечения; описание на обезпечението, което следва да предоставите по договора за кредит“, изрично е отбелязано „договор за предоставяне на поръчителство/гаранция“. Дружеството – поръчител представлява предварително одобрено и известно на кредитора дружество, с оглед на което същият е запознат с обстоятелствата, при които биват сключвани договорите за поръчителство. Също така, начинът на погасяване на вноските по кредита напълно съвпада с начина на погасяване на вноските по договора за поръчителство със същите падежи и краен срок на издължаване. Всички плащания, включително на възнаграждението по договора за поръчителство, постъпват в полза на кредитодателя, като няма данни за изходящи преводи от него към поръчителя. Този факт доказва с категоричност, че дружеството – кредитодател знае за този разход и за конкретния негов размер. Самото постъпване на възнаграждението в полза на кредитодателя пък е поредна индиция за свързаността между двете дружества. Всички тези обстоятелства навеждат на извода, че на кредитодателя му е известно, че потребителят ще трябва да заплати разходи за възнаграждение, свързани с осигуряването на обезпечението от предложеното от кредитора и единствено одобрено от него дружество – гарант. Това възнаграждение безспорно е свързано с договора за кредит, доколкото касае обезпечаването на задълженията по него. Също така, попада в легалната дефиниция по пар. 1, т. 1 от ДР на ЗПК, в която изброяването не е изчерпателно. В нея изрично е посочено, че в общия размер на разходите по кредита попадат включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита. В случая сключването на договора за поръчителство представлява задължително условие, за да породи действие договора за кредит и да бъде получена сумата по него. Ето защо, това възнаграждение трябва да бъде включено при определяне на годишния процент на разходите в договора за кредит. Невключването на цената на тази услуга в ГПР има за цел да се заобиколи забраната по чл. 19, ал. 4 ЗПК, който предвижда, че този процент не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения. Сключването на този допълнителен договор представлява конструкция, предназначена да прикрие действителните разходи по кредита. Тези съждения съвпадат с възприетото в Решение от 21.03.2024г. по дело № С-714/2022г. на Съда на Европейския съюз, което има задължителен характер за всички съдилища и учреждения –

Обстоятелството, че потребителят може да избере вместо дружеството – гарант други физически лица за поръчители е ирелевантно, тъй като значение в случая има какви са последиците при избор на това известно и предварително одобрено от кредитора дружество – гарант и свързаните с него разходи, които трябва да направи. Макар всеки един от договорите – този за кредит и този за предоставяне на поръчителство, формално да представляват самостоятелни такива, двата договора следва да се разглеждат общо, тъй като са неразривно свързани. Тази обвързаност се установява от клаузите във всеки един от тях, които са аналогични на клаузите в другия относно предварително одобряване, отпускане, влизане в сила на договора и т. н. Без значение е и обстоятелството, че в чл. 5 от договора се съдържат декларации от потребителя, че „сам и недвусмислено е посочил избрания поръчител и е запознат с правото да посочи друг и т. н.“, доколкото тези клаузи са едностранно и предварително изготвени от кредитодателя и няма никакви данни да са индивидуално уговорени и ищещът да е разполагал с възможността по някакъв начин да влияе на тяхното съдържание. Подобни предварително и целенасочено записани в договора изявления на длъжника за съгласие и признание нямат стойност в конкретната хипотеза. Както се посочи, целта на сключения допълнителен договор за гаранция е единствено да се заобиколят императивните изисквания на ЗПК относно максимално допустимия процент на разходите по договора за кредит.

По изложените съображения, съдът намира, че разходът за възнаграждение на поръчителя за обезпечаване вземанията на кредитодателя по договора за потребителски кредит отговаря на поставените в ЗПК изисквания и следва да бъде включен в общия разход по кредита, което в случая не е сторено. Размерът на възнаграждението по договора за поръчителство е съществен при съпоставяне с размера на отпуснатата заемна сума и дори го надвишава, което налага извода, че действителният ГПР по договора за кредит е значително по-висок от обявения в него от 49,66% (според експертното заключение 255,87%), в който е включена само възнаградителната лихва, без дори и таксите, които се установява, че са начислявани според експертизата. Този действителен размер на ГПР от 255,87% влиза в пряко противоречие с императивното изискване на чл. 19, ал. 4 ЗПК относно максимално допустимия размер на ГПР при потребителски кредити. При това положение се налага изводът, че договорът за потребителски кредит не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като в него липсва действителният процент на ГПР. Текстът на тази норма не следва да се тълкува буквално, а именно - при посочен, макар и неправилно определен ГПР, а нормативното изискване следва да се приеме за изпълнено, когато е посочен както подробният начин на формиране на ГПР, така и действителният му размер, за да бъде потребителят добросъвестно информиран и да не бъде въвеждан целенасочено в заблуждение. Годишният процент на разходите е част от същественото съдържание на договора за потребителски кредит, въведено от законодателя с оглед необходимостта за потребителя да съществува яснота относно крайната цена на договора и

икономическите последици от него, за да може да съпоставя отделните кредитни продукти и да направи своя информиран избор. След като в договора не е посочен ГПР при съобразяване на всички участващи при формирането му компоненти, което води до неяснота за потребителя относно неговия размер, не може да се приеме, че е спазена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Последица от неспазване изискването на чл.11, ал. 1, т. 10 ЗПК е, че същият се явява недействителен – чл. 22 ЗПК. В задължителното Решение от 21.03.2024г. по дело № С-714/2022г. на Съда на Европейския съюз е прието, че когато в договор за потребителски кредит не е посочен годишен процент на разходите, включващ всички предвидени в член 3, буква ж) от тази директива разходи, посочените разпоредби допускат този договор да се счита за освободен от лихви и разноси, така че обявяването на неговата нищожност да води единствено до връщане от страна на съответния потребител на предоставената в заем главница. С оглед на съществения характер на посочването на ГПР в договор за потребителски кредит, за да даде възможност на потребителите да се запознаят с правата и задълженията си, както и с оглед на изискването при изчисляването на този процент да се включат всички разходи по член 3, буква ж) от Директива 2008/48, следва да се приеме, че посочването на ГПР, който не отразява точно всички тези разходи, лишава потребителя от възможността да определи обхвата на своето задължение по същия начин както непосочването на този процент. Следователно санкция, изразяваща се в лишаване на кредитора от правото му на лихви и разноси при посочване на ГПР, който не включва всички споменати разходи, отразява тежестта на такова нарушение и има възпиращ и пропорционален характер. Член 23 от Директива 2008/48, разглеждан във връзка със съображение 47 от същата директива, следва, че макар изборът на системата от санкции за нарушаване на националните разпоредби, приети съгласно тази директива, да е по усмотрение на държавите членки, така предвидените санкции трябва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи. Това означава, че строгостта на санкциите трябва да бъде в съответствие с тежестта на наказваните с тях нарушения, като се гарантира реално възпиращ ефект и същевременно се съблюдава основният принцип на пропорционалност (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2016 г., *Home Credit Slovakia*, C-42/15, EU:C:2016:842, т. 61—63 и цитираната съдебна практика).

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира предявеният главен иск за нищожност на договора за потребителски кредит за основателен.

При този изход на спора - уважаване на главния иск, не е настъпило вътрешнопроцесуалното условие за разглеждане на евентуалния иск и съдът не дължи произнасяне по него.

От страна на ответника в производството е предявен насрещен иск, който е приет за съвместно разглеждане, с който се иска първоначалният ищец да бъде осъден да заплати сумата от 3632,43лв., представляваща неплатена главница по договора за кредит, ведно със законната лихва. Както се посочи, съдът приема сключеният между страните договор за кредит за

недействителен съгласно чл. 22 ЗПК поради нарушение на предвидените в нормата изисквания. Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Тази норма представлява своеобразна санкция за недобросъвестния кредитор, който нарушава императивните законови изисквания, които трябва да спазва при сключване на договор за потребителски кредит, като целта е да се пресекат подобни практики. Нормата на чл. 23 ГПК не прави разграничение между възнаградителна и мораторна лихва, а използва родовото понятие лихва, поради което следва да се приеме, че потребителят дължи връщане само на чистата стойност на кредита и никакви лихви – възнаградителни или мораторни.

В случая от заключението по ССЧЕ се установява, че ищецът е извършил 5 плащания в общ размер от 2708лв., като всички плащания са извършени в полза на „фирма“ ЕООД. С оглед на това, съдът счита, че макар да е отбелязано в счетоводството на кредитодателя, че една част от тази сума се отнася към възнаграждението за поръчителство (с което дружество по принцип твърди, че не са свързани и нямат общо), по делото няма никакви данни част от тази сума реално да е отишла в полза на Мултитуд банк. Не са ангажирани доказателства за извършени преводи от страна на ответното дружество към това лице, а всички плащания от кредитополучателя са извършвани само и единствено по сметка и в полза на „Фератум България“ ЕООД. Евентуално прехвърляне по счетоводни партии и сметки от страна на дружеството, без доказателства за фактическо прехвърляне на парични средства между самите дружества, е ирелевантно, доколкото счетоводството се води едностранно и не може да настъпват неблагоприятни последици за потребителя от това. Ето защо, съдът приема, че всички плащания в общ размер от 2708лв. са извършени в полза на „фирма“ ЕООД и с тях следва да се счита погасена част от главницата по кредита, доколкото същият е признат за недействителен по чл. 22 ЗПК. След изваждане на платената сума от 2708лв. от отпуснатата такава от 4000лв., остава разлика в размер на 1292лв. Именно до този размер насрещният иск следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен размер от 3632,43лв. подлежи на отхвърляне.

В най-актуалната практика на ВКС - решение № 50174 от 26.10.2022 г. по гр. дело № 3855/2021 г. на ВКС, IV г.о и решение № 60186 от 28.11.2022 г. по т.дело № 1023/2020 г. на ВКС, I т.о., решение № 50259 от 12.01.2023 г. по гр. д. № 3620/2021 г., III г. о. на ВКС, се приема, че при недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производство по предявен иск по чл. 79 ЗЗД, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора за потребителски кредит, посочена по-горе. Ако се приеме, че установяването

на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание чл. 55 ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от страна на потребителя на изтекла погасителна давност. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на чл. 23 ЗПК в специалния ЗПК. Поради това, чистата стойност следва да бъде присъдена в същото производство, като бъде съобразен предявеният размер съгласно принципа на диспозитивното начало.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ищецът има право на присъждане на сторените разноски за първоначалния иск, като същият е доказал такива в размер на 240лв. за платена държавна такса. Претендира се и адв. възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. от процесуалния му представител за оказана безплатна правна защита, на което същият има право, което възлиза на 700лв.

По насрещния иск, право на разноски имат и двете страни. Ищецът е доказал такива в размер на 145,30лв. за държавна такса, 350лв. депозит за експертиза и 930лв. за адвокатско възнаграждение, но във фактурата е отбелязано, че същото се отнася за процесуално представителство по гр. д. № 49628/2023г. на СРС. Тоест, съдът намира, че това възнаграждение се дължи както за защитата по първоначалния иск, така и за представителството по насрещния. Предвид че липсва разбивка какъв размер за кое е, съдът намира, че следва да бъде разделено по равно или по 465лв. Или общо сторените от ищеца по насрещния иск разноски възлизат на 960,30лв., от които съразмерно на уважената част от иска следва да му се присъдят 341,56лв.

Ответникът по насрещния иск също има право на разноски съразмерно на отхвърлената част от иска, като не е доказал такива. Претендира се обаче адв. възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. от процесуалния му представител за извършено безплатно представителство, на което същият има право. Съразмерно следва да му се присъди такова от 427,33лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от М. Т. М., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/ **срещу** „фирма“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: /населено място/****, иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 22 ЗПК, че сключеният между страните договор за предоставяне на потребителски кредит № 1239881/16.02.2023г. е нищожен.

ОСЪЖДА М. Т. М., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/ да

заплати на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 23 ЗПК на „фирма“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: /населено място/“ ****, сумата от **1292,00лв.**, представляваща неплатената чиста стойност (главница) по сключения между страните договор за предоставяне на потребителски кредит № 1239881/16.02.2023г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **341,56лв.** представляваща разноски по делото по насрещния иск, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за **разликата над уважения размер от 1292,00лв. до пълния предявен от 3632,43лв.**

ОСЪЖДА „фирма“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: /населено място/“ ****, **да заплати на** М. Т. М., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/ на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **240,00лв.**, представляваща разноски по делото за държавна такса по първоначалния иск.

ОСЪЖДА „фирма“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: /населено място/“ ****, **да заплати на** адв. П. И. П., вписан в АК – Хасково, с личен № 1300053663, с адрес: /населено място/, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. сумата от **700,00лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение по първоначалния иск и сумата от **427,33лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение по насрещния иск.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____